

(పతి సంసారంలోనూ వినిపించే రాగాలు..)

కొన్ని సరదాలు, కొన్ని సరాగాలు,

కొన్ని సరసాలు, ఇంకొన్ని విరసాలు, మరికొన్ని విషాద గీతాలు..

వెరసి సంసారంలో సరిగమలు..!)

అనసూయ

"హలో శైలా! నేను కాంచనని. ఎలా ఉన్నావు?" కాంచన తన స్నేహితురాలిని ఫోన్లో అడిగింది.

"బావున్నా. నువ్వెలా ఉన్నావు?" శైలజ అవతలనించి అడిగింది.

"మేమీ ఏప్రిల్లో డార్జిలింగ్ వెళ్తున్నాం. మా వారు ఈ ఎండల్ని భరించలేకపోతున్నాం. సరదాగా వెళ్లాం అన్నారు." కాంచన అతిశయంగా చెప్పింది.

"ఓ! వెరీ నైస్! ఎన్నిరోజులు?" శైలజ ఆరాగా అడిగింది.

"పదిరోజులు. ఓ మూడురోజులు కలకత్తా చూస్తాం."

"ఓ! ఏప్రిల్ అయిపోతుంది. మరి మే ఎండలకి ఎక్కడికి వెళ్తున్నారు?" శైలజ వ్యంగ్యంగా అడిగింది.

కాంచన మొహం ఎర్రబడింది.

"ఎవరో బెల్ కొట్టారు. మళ్ళీ మాట్లాడతా" ఫోన్ పెట్టిసింది. గందరగోళంగా ఉన్న డైనింగ్ టేబుల్ని విసురుగా సర్దుతూ గొణుక్కుంది.

"కుళ్ళు మొహంది. భరించలేదు. అసలు దీనికి ఫోన్ చేయడం నాది తప్పు. ఇంట్లో ఇంత పని పెట్టుకుని దానికి ఫోన్ చేయడం నాది బుద్ధి తక్కువ."

సాయంత్రం భర్త ఇంటికి వచ్చినా కాంచన రుసరుసలు తగ్గలేదు.

"ఎంటి కాంచీ హాట్ హాట్గా ఉన్నావు?" అడిగాడు.

"అసలు మిమ్మల్ని అనాలి. ఓ రెండు నెలలు యూరప్ టూర్ వేయచ్చుగా? మరి దరిద్రంగా పదిరోజులు డార్జిలింగ్ ఏమిటి?" అరిచింది.

నిన్న డార్జిలింగ్ గురించి చెప్పగానే ఎగిరి గంతేసిన భార్య ఈ రోజు ఇలా మాట్లాడేసరికి అతను అయోమయంగా చూసాడు.

"రెండు నెలలు యూరప్ ట్రిప్ అంటే మాటలా? నేను చిరంజీవినో, సచిన్ టెండూల్కర్‌నో అయితే అలాగే తీసుకు వెళ్ళేవాడిని. పది రోజులు డార్జిలింగ్ నాకు ఎక్కువ" చిన్నబుచ్చుకుంటూ చెప్పాడు.

కాంచన విసురుగా వంటగదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. ఆమె కోపం రెండు రోజుల దాకా తగ్గలేదు.

మూడోరోజు మధ్యాహ్నం పదకొండుగంటలకి ఫోన్ మోగింది. డిస్‌ప్లే లో శైలజ పేరు చూసి అయిష్టంగానే ఆన్ చేసింది.

"కాంచీ ఏమైపోయావ్? రెండు రోజులనించి పత్తాలేవు. బిజీనా?" శైలజ అడిగింది.

"అవును. కొంచెం బిజీగా ఉన్నాను. ఏమిటి విశేషాలు?" కాంచన అడిగింది.

"మనిద్దరం స్వాతి వెనక అట్టమీద టీ బిజీ నగల అడ్వర్టైజ్‌మెంట్‌లో కాజల్ వేసుకున్న నెక్లెస్ చాలా బావుందనుకున్నాం కదా?"

"అవును?" కాంచన అనుమానంగా అడిగింది.

"నిన్న వెళ్ళి కొనుక్కొచ్చా" శైలజ తాపీగా చెప్పింది.

"ఏమిటి?" కాంచన అదిరిపడింది.

"అవును. నిన్న వెళ్ళి కొనుక్కున్నా" శైలజ నిర్ధారించింది.

కాంచన ఒళ్ళు భగభగమండిపోయింది.

"ఎంత? పాతికలక్షలైందా?" పొడిగా అడిగింది.

"లేదు. మూడున్నర లక్షలే."

"అంత పెద్ద డైమండ్ నెక్లెస్ మూడున్నర లక్షలా?"

"అబ్బే డైమండ్ నాకు అచ్చిరావని అమెరికన్ డైమండ్స్ నెక్లెస్ కొన్నా. కొనడానికి ప్రాబ్లం లేదు కాని నా నక్షతం వాళ్ళు డైమండ్ పెట్టుకోకూడదట"

"సరే. పనుంది మళ్ళీ మాట్లాడతా" కాంచన ఫోన్ పెట్టిసింది.

'డైమండ్స్ పడవుట. పాపం ఏ డైమండ్స్ పెట్టుకుని టెస్ట్ చేసిందో! దీని బడాయి కూలా.'

కాంచనకి కాళ్ళూ చేతులు ఆడటంలేదు. ఏ పనీ తోచడంలేదు. ఉక్రోశంగా ఉంది. బీప్ విని చూస్తే శైలజ నించి వాట్సాప్ మెసేజ్. ఓపెన్ చేస్తే మిలమిల మెరిసే నెక్లెస్. మధ్యలో ఆకుపచ్చ రాళ్ళతో చేసిన పెండెంట్.

ఫోన్‌ని సోఫా మూలకి విసిరికొట్టింది.

సాయంత్రం పిల్లలు స్కూల్ నించి వచ్చి 'ఆకలి' అంటే 'నన్ను తినండ్రా' అని అరిచింది. వాళ్ళు భయపడి టేబుల్ మీది అరటి పళ్ళు తిని హోం వర్క్ చేసుకోసాగారు.

ఆఫీస్ నించి వచ్చిన భర్త భద్రకాళిలా ఉన్న కాంచనని చూసి బిక్క చచ్చిపోయాడు. రెండు రోజుల తర్వాత పొద్దున్నే కొంచెం నవ్వుతూ వీడ్కోలు చెప్పింది. సాయంత్రానికి మళ్ళీ మూడ్ ఆఫ్.

నిశ్శబ్దంగా పిల్లల దగ్గరకి వెళ్ళి వాళ్ళకి చదువు చెప్పసాగాడు. ఆ రాత్రి పడగ్గదిలో భర్తని అడిగింది కాంచన.

"మనకి డబ్బులెందుకు లేవు? లోకంలో అంతా ఇలా వెళ్ళి అలా నెక్లెస్‌లు కొనుక్కుంటారు. మనమెందుకు అలా వెళ్ళి కొనుక్కోలేం?"

"మీ నాన్న నేను బేంక్ క్లర్క్‌నని చెప్పాడా? లేక ఐఏఎస్ ఆఫీసర్ని అని చెప్పాడా? డిగ్రీ చదివావుగా? గుమస్తాకి వచ్చే జీతం తెలుసుగా? అప్పుడే పెళ్ళొద్దని చెప్పలేకపోయావా?"

అతను విసురుగా పక్కకి తిరిగి పడుకున్నాడు.

"హలో కాంచీ! బొత్తిగా నల్లపూసయ్యావు. అప్పుడప్పుడూ కాల్ చేస్తూండచ్చుగా?" శైలజని నిష్ఠూరంగా అడిగింది.

"బిజీగా ఉన్నాలే. ఏంటో చెప్పు" ఆమె చెప్పబోయే వార్తని జీర్ణించుకోడానికి సిద్ధపడుతూ కాంచన చెప్పింది.

"నిన్నేమైందో తెలుసా?" శైలజ కంఠంలో ఎగసిపడే ఉద్విగ్నతని గమనించి ఏదో పెద్ద విషయమే అనుకుంది కాంచన.

"ఏమైంది?" అయిష్టంగా అడిగింది.

"బన్నీ సినిమా చూసి చాలా రోజులైందని నేనూ మా వారు నిన్న మల్లి ప్లెక్స్ కి వెళ్ళాం..."

"ఆగాగు. బన్నీ ఎవరు?" కాంచన అయోమయంగా అడిగింది.

"అదే మన అల్లు అర్జునే. సినిమా నిన్నే రిలీజైంది కదా. హీరో హీరోయిన్లు, నిర్మాత, దర్శకుడు అంతా మా సినిమా హాల్ కి వచ్చి మాతో కూర్చుని ఓ అరగంట సినిమా చూసారు తెలుసా?" శైలజ ఆనందంగా చెప్పింది.

'బన్నీట బన్నీ! మన అర్జున్! దీనికి మేనత్త కొడుకో, మేనమామ కొడుకో అయినట్లు ముద్దు పేర్లు.' కాంచన పళ్ళు పటపట కొరుకుతూంది.

"ఓ! సిన్మా బావుందా?" తప్పదు కాబట్టి అడిగింది.

"అసలు నీకు ఫోన్ చేసిందే అందుకు. సినిమా పూర్తయి బయటకి వస్తున్నామా? ఏదో టి.వి వాడు మైక్ ని నా ముందు పెట్టాడు. 'సినిమా ఎలా వుంది మేడం?' అని అడిగాడు."

"ఏంటి? నిజంగానే?" కాంచన ఉలిక్కిపడింది.

"అవును నేనసలే తెల్లగా ఉంటాను కదా? దానికితోడు నల్లచీర కట్టుకున్నాను. మూవీకి వచ్చినవాళ్ళందరిలో కొట్టొచ్చినట్లు కనపించివుంటా. నన్నే అడిగారు." శైలజ సంబరంగా చెప్పింది.

'ఉంటావు తల్లీ. కొట్టొచ్చినట్లు, తన్నొచ్చినట్లు ఉంటావు. ఎందుకు ఉండవు. తెల్లతోలు ఉంటే చాలా? మొహాన కళాకాంతి ఉండక్కర్లా? జాంబీ మొహమూ ఇదీను' కాంచన కోపంగా గొణుక్కుంది.

"ఇవాల్లించి టి.విలో ఆ సినిమా అడ్వర్టైజ్ మెంట్ కి వాడుకుంటారట. నువ్వు మర్చిపోకుండా చూడు. సిన్మా పేరు..."

"ఆ సరే చూస్తా. ఇంకో కాల వస్తోంది. మళ్ళీ మాట్లాడతా" కాంచన ఫోన్ కట్ చేసింది.

ఆమెకి ఏంచేయాలో తోచడంలేదు. ఉక్రోశం, కోపం, అసహనం అన్ని భావాలు సమానంగా కలిగాయి. ఆ అడ్వర్టైజ్ మెంట్ చూడాల్సివస్తుందని టివి పెట్టలేదు.

స్కూల్ నించి వచ్చిన పిల్లలు తల్లి మూడేని గమనించి నిశ్శబ్దంగా హోంవర్క్ చేసుకోసాగారు.

ఆఫీస్ నించి వచ్చిన కాంచన భర్త టి.విలో న్యూస్ చూస్తూ అడిగాడు.

"కాంచీ! తల పగిలిపోతుంది. కొంచెం కాఫీ ఇస్తావా?"

"నాకు ఒళ్ళు మండిపోతోంది. మీరు గొప్పవాళ్ళనుకుంటున్నారా?" కాఫీ కప్ ఇస్తూ అరిచింది.

"ఇవాళేమైంది నీకు?" అతను తెల్లబోయాడు.

"లేకపోతే సినిమాకి తీసుకెళ్ళండి అంటే, కొత్త సినిమాలు చెత్త. కన్నాంబ, కాంచనమాల సినిమాలోస్తే చెప్పు వెళ్ళాం అంటారు. అలా చెప్పేది గొప్పవాళ్ళేకదా?" వ్యంగ్యంగా చెప్పింది.

"ఇప్పుడు సినిమా గోలేంటి?" విసుక్కున్నాడు.

"గోల? మీకు ఇష్టమైతే అభిరుచి. నాకు ఇష్టమైతే గోల. మీరు సినిమాలకి తీసుకెళ్ళరు. మరి నేనెవరితో వెళ్ళాలి? పక్కంటాయనతో వెళ్ళాలా?" ఉక్రోశంగా అరిచింది.

"ఎం మాట్లాడుతున్నావో అర్థమౌతుందా? నీకు అంతగా చూడాలని ఉంటే, పిల్లల్ని తీసుకు వెళ్ళు. నేను డ్రాప్ చేసి పికప్ చేస్తాను" అతను కోపంగా చెప్పాడు.

"అమ్మా శైలా ఆంటీ" టి.వి చూస్తున్న కొడుకు అరిచాడు.

టి.విలో మెరిసే నల్లచీర కట్టుకున్న శైలజ 'సినిమా సూపర్. నూట ఏభైరోజులు గేరంటి!' అని చెప్తోంది. పక్కనే ఉన్న ఆమె భర్త ఆరాధనగా చూస్తున్నాడు.

టి.వి ఆపేసి కొడుకు నెత్తిమీద టక్కున మొట్టికాయ వేసింది.

"చదువూ సంధ్యా లేదా? పోయి చదువుకో"

వాడు ఏడవడానికి కూడా భయపడి తల తడుముకుంటూ తన గదిలోకి పరిగెట్టాడు.

భర్త చెప్పులు వేసుకుని బయటకి వెళ్ళిపోయాడు.

"నాకు అసలు కుళ్ళు, కుత్తితం, అసూయ, ఈర్ష్య, ద్వేషం అంటే ఏమిటో తెలీదు రమ్మా! దేవుడు ఎందుకో ఆ లక్షణాలని నాలో పెట్టలేదు. కొంతమంది చిన్నచిన్నవాటికే ఉక్రోశ పడతారు. అలాంటి వాళ్ళని చూస్తే నాకు ఎంత ఆశ్చర్యంగా ఉంటుందో ఎవరైనా ఏదైనా సాధించారన్నా, కొనుక్కున్నారన్నా, అభివృద్ధిలోకి వచ్చారన్నా నాకు ఎంతో సంతోషంగా ఉంటుంది. సర్వేజనా సుఖినోభవంతు! అంతా బావుండాలి. ఇదే నా పాలసీ. అసూయలేని నాకు మా అమ్మా వాళ్ళు అనసూయ అని పేరు పెట్టాల్సింది" కాంచన పక్కంటోకి కొత్తగా వచ్చిన రమ్మకి చెప్తోంది.

రమ్మ కళ్ళు విప్పార్చి తను ఓ మహానుభావురాల్ని చూస్తున్నట్లు భక్తిగా తన్నయత్వంగా వింటోంది.

(వచ్చే సంచికలో మరో సరిగమ)

[Click here to share your comments](#)